

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2018, č. j. 39290/18/5200-10423-709175, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2021, č. j. 25 Af 55/2018-100,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále též „správce daně“) zahájil u žalobce dne 10. 3. 2015 daňovou kontrolu daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Předmětem činnosti žalobce v uvedeném období byly stavební práce, zejména izolační a zednické.

[2] Na základě závěrů uvedených ve zprávě o daňové kontrole vydal správce daně platební výměr ze dne 25. 4. 2017, kterým žalobci doměřil za rok 2011 daň ve výši 375.498 Kč, daňový bonus ve výši 16.287 Kč a uložil mu povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 78.357 Kč. Daň byla žalobci doměřena z důvodu neunesení důkazního břemene

ohledně tvrzení týkajících se provedení stavebních prací společností JARYS stav spol. s r. o. (dále jen „JARYS“) v deklarovaném rozsahu a ceně. Takto uplatněné výdaje proto nebyly žalobci uznány.

[3] Žalobce napadl platební výměr odvoláním, které žalovaný poté, co nechal doplnit dokazování, v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[4] Rozsudkem ze dne 21. 4. 2020, č. j. 25 Af 55/2018 – 73, Krajský soud v Ostravě napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil, proč zpochybněnou část daňové evidence žalobců nelze považovat za podstatnou z hlediska podmínek pro přechod na stanovení daně podle pomůcek. Uložil žalovanému nově zhodnotit možnost stanovení daně dle pomůcek se zohledněním tzv. esenciálních nákladů. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 18. 11. 2020, č. j. 1 Afs 206/2020-39, rozsudek krajského soudu zrušil. Kasační soud naopak dospěl k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně přezkoumatelně zdůvodnil, proč v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, a s tímto závěrem žalovaného se soud rovněž ztotožnil.

II. Napadený rozsudek krajského soudu

[5] Krajský soud následně rozhodl znovu nyní napadeným rozsudkem, kterým žalobu zamítl. V odůvodnění shrnul judikaturu vztahující se k přechodu důkazního břemene v daňovém řízení a dospěl k závěru, že nyní projednávaný případ je s rozhodovací soudní praxí v souladu. Správce daně správně formuloval konkrétní pochybnosti, které vyvrátily věrohodnost a průkaznost předložených daňových dokladů. Pochybnosti spočívaly v tom, že se jednalo o výlučně hotovostní platby, na fakturách chyběla dostatečná specifikace plnění a jednatel společnosti JARYS prohlásil, že s žalobcem nikdy žádné obchody neuskutečnil a ani jej nezná. To jsou podle krajského soudu dostatečné indicie vyvolávající důvodné pochybnosti správce daně. Jestliže pak správce daně kvalifikovaně zpochybnil předložené doklady, bylo na žalobci, aby prokázal tvrzené skutečnosti. Podstatou přitom nebylo prokázat, zda byly stavební práce fakticky provedeny, ale zda byly provedeny společností JARYS v tvrzeném rozsahu a za žalobcem uváděnou cenu.

[6] Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že tyto skutečnosti se žalobci prokázat nepodařilo. Nevyplývaly totiž z výpovědí svědků V. a L., kteří hovořili o společnosti „*Jaryn stav nebo něco takového*“, nebo vypověděli „*že se tam nějaká společnost Jarys ptala na práci*“, což může svědčit o tom, že někdo, kdo vystupoval jménem společnosti JARYS, vyvíjel nějakou činnost v souvislosti se zakázkami žalobce, avšak neprokazují, že tato společnost práce provedla v tvrzeném rozsahu a za uvedenou cenu. Podobně krajský soud hodnotil svědeckou výpověď J. S. a stejně tak tomu bylo v případě stavebních deníků, u nichž sám žalobce přiznal, že nebyly vedeny řádně.

[7] K námitce, že žalovaný a správce daně měli stanovit daň podle pomůcek a přiznat žalobci náklady minimálně nutné (neboli esenciální), odkázal krajský soud na odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, který neshledal důvod k přechodu na stanovení daně podle pomůcek.

III. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Konkrétně namítl, že daňová rozhodnutí jsou založena na nesprávném hodnocení důkazů, které krajský soud akceptoval. Stěžovatel přitom trvá na své verzi hodnocení důkazů, která vyplývá z dodatečně dohledaných smluv o dílo, stavebních deníků, svědeckých výpovědí ostatních dodavatelů stěžovatele J. L. a P. V. a svědka J. S., který vykonával na stavbách stavební dozor.

[10] Krajskému soudu stěžovatel nadto vytknul nepřezkoumatelnost některých jeho závěrů, neboť se dostatečně nezabýval hodnocením provedených důkazů v předchozích řízeních. Především pak pouze letmo zmínil v kasační stížnosti specifikované smlouvy o dílo, aniž by je přezkoumatelně a podrobně hodnotil. Vůbec se nezabýval hodnocením výdajových pokladních dokladů o hotovostních úhradách částek fakturovaných společnostmi JARYS a evidencí zakázek vedenou stěžovatelem. Nesprávně hodnotil skutečnosti vyplývající ze stavebních deníků a z napadeného rozsudku není ani zřejmé, zda krajský soud hodnotil stavební deníky stěžovatele nebo generálního dodavatele stavby.

[11] Soud neuvedl v napadeném rozsudku komplexní hodnotící úvahu ke všem důkazům v jejich vzájemných souvislostech. Vyslovil se pouze ve vztahu k pochybnostem správce daně, avšak již neposoudil, jak si stály důkazy provedené ve prospěch stěžovatele. Tím měl krajský soud zároveň aprobovat rozhodnutí žalovaného, které vycházelo z nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu.

[12] Krajský soud měl dále pochybit při právním posouzení otázky rozložení a unesení důkazního břemene. Stěžovatel nesouhlasil s tím, že nevyvrátil pochybnosti předestřené správcem daně a žalovaným a že by neunesl své důkazní břemeno. Žalovaný postavil závěr o neprokázání daňové uznatelnosti vynaložených výdajů fakticky pouze na zpochybnění identity skutečného dodavatele přijatého plnění, nikoliv na zpochybnění reálného provedení plnění. Pochybnosti správce daně byly postaveny na zjištění, že stěžovatel platil za provedené práce v hotovosti, na fakturách nebyl jednoznačně specifikován předmět plnění a jednatel společnosti JARYS J. H. popřel uzavření smluvního vztahu se stěžovatelem. Správce daně a žalovaný automaticky převzaly výpověď jednatele jako skutkové zjištění, aniž by se zabývali pravdivostí a věrohodností jeho výpovědi. Přinejmenším stejně pravděpodobné může být, že společnost JARYS plnění pro stěžovatele provedla, avšak před správcem daně to z nějakého důvodu popírá. Stěžovatel má pak za to, že přinejmenším pochybnosti týkající se samotného předmětu a rozsahu plnění byly v dalším dokazování odstraněny.

[13] Konečně stěžovatel namítl nesprávné posouzení ze strany krajského soudu, pokud jde o splnění podmínek pro daňovou uznatelnost výdajů. Důvodné pochybnosti ve vztahu ke konkrétnímu dodavateli podle něj nemohly postačovat k vyloučení předmětných

výdajů za situace, kdy je nesporné, že stavební práce byly skutečně provedeny a výdaje skutečně vynaloženy.

[14] V průběhu řízení o kasační stížnosti, dne 1. 10. 2021, podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku, který odůvodnil tím, že správce daně již přistoupil k exekuci doměřené daně a jejího příslušenství, přičemž stěžovateli a jeho manželce hrozí, že nebudou schopni hradit své závazky vzniklé v podnikání, dostanou se do platební neschopnosti a úpadku.

IV. Vyjádření žalovaného

[15] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že bezvýhradně souhlasí s právním posouzením věci, které učinil krajský soud. Upozornil, že v daném případě správce daně velice detailně vyjádřil své pochybnosti o souladu skutkového stavu deklarovaného na předložených daňových dokladech se skutečným stavem (fakturované částky byly hrazené v hotovosti, na přijatých fakturách nebyl jednoznačně vymezen předmět plnění a nebyly k nim přiloženy žádné přílohy obsahující soupis prací, položkový rozpočet atp., tyto faktury se co do formy a obsahu odlišují od daňových dokladů běžně používaných společností JARYS, jednatel společnosti JARYS uvedl, že stěžovatele nezná, nikdy o něm neslyšel a nikdy s ním jeho společnost nespolupracovala ani s ním neuzavřela žádnou smlouvu, předložené stavební deníky, vyjma jednoho, v němž je u jednoho zápisu uveden údaj „JARYS“, neobsahovaly údaje o tom, že by se na stavebních pracích podílela společnost JARYS).

[16] Podle žalovaného proto důkazní břemeno přešlo na stěžovatele a s ohledem na zásadní charakter důvodných pochybností nemůže být pochyb, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Naopak doplnění dokazování pochybnosti žalovaného ještě více prohloubilo.

[17] K námitce stěžovatele, že daňové orgány měly přihlédnout k reálnému provedení stavebních prací, žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nebylo prokázáno vynaložení výdajů v takovém rozsahu, v jakém jej stěžovatel tvrdil. Stěžovatel ani neupřesnil, jakým jiným způsobem obchodní transakce proběhly, tedy kdo byl pravým dodavatelem a komu práce hradil. Za takové situace nelze výdaje osvědčit jakožto daňově uznatelné výdaje. S ohledem na to žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti, a je podaná oprávněným stěžovatelem, který je v řízení zastoupen zástupcem z řad advokátů.

[19] V souzené věci jde o opakovanou kasační stížnost, soud se tedy nejprve zabýval otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je „kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační

stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.“ Nejvyšší správní soud se tak nemůže zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). K přípustnosti opakované kasační stížnosti lze dále odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS, v němž se konstatuje: „Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.“

[20] V projednávané věci byl předchozí rozsudek krajského soudu zrušen na základě kasační stížnosti žalovaného, a to z důvodu, že soud chybně posoudil povinnost správce daně stanovit daň podle pomůcek a v rámci takového stanovení přiznat stěžovateli esenciální výdaje. Nejvyšší správní soud se tedy v předchozím rozsudku zabýval právní otázkou, která není předmětem nynější kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy je přípustná.

[21] Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k věcnému posouzení kasační stížnosti, přičemž její důvodnost posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, k níž je ostatně povinen přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Vzhledem k rozsahu žaloby se krajský soud nemusel nutně vypořádat s každou dílčí žalobní námitkou (to by ani nebylo dost dobře možné). Postačí, pokud proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žaloba jako celek neobstojí. Soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s nímž se ztotožní (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Jak k tomu trefně uvádí Ústavní soud, není „porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nálezn ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a navazující judikatura Nejvyššího správního soudu). Krajský soud proto nemusel opětovně hodnotit každý jednotlivý důkaz, s jehož posouzením stěžovatel nesouhlasil. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatele, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by směřovalo nikoli k ochraně práv, ale jen k nekonečnému „ping pongu“ mezi Nejvyšším správním soudem a soudy krajskými.

[23] Zbývající kasační námitky se v zásadě neodlišují od žalobních bodů, pouze přičítají stejné chyby v posouzení důkazů, jichž se měly dopustit daňové orgány, také krajskému soudu. Krajský soud nepochybil, pokud potvrdil hodnocení důkazů provedené správcem daně a žalovaným. Skutková zjištění daňových orgánů i jejich hodnocení považuje Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za srozumitelná, logická a nevyvolávající pochybnosti.

[24] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu soudu soudem „nalézacím“ a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek č. j. 6 As 256/2016 - 79 z 1. 3. 2017, bod 21). Žádné takové vady Nejvyšší správní soud nezjistil. Krajský soud dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč je přesvědčen, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně sporných plnění a proč považuje hodnocení důkazů ze strany žalovaného za správné. Ostatně v tomto závěru krajského soudu se také promítlo hodnocení jednotlivých důkazů, ať již samostatně nebo odkazem na rozhodnutí žalovaného.

[25] Jádrem sporu jsou výdaje, o kterých stěžovatel tvrdil, že je vynaložil, avšak správce daně je neuznal jako daňové účinné, jelikož stěžovatel jejich vynaložení neprokázal.

[26] Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů: *„Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.“*

[27] Za daňově účinný výdaj podle § 24 zákona o daních z příjmů lze považovat pouze ten, který splňuje následující 4 podmínky: (1) výdaj byl skutečně vynaložen, (2) výdaj byl vynaložen v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, (3) výdaj byl vynaložen v daném zdaňovacím období a (4) zákon stanoví, že se jedná o daňově účinný výdaj (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 Afs 306/2018 – 40, nebo ze dne 6. 12. 2007, č. j. 1 Afs 80/2007 – 60).

[28] Hlavní otázkou tohoto případu je, zda v souladu se zákonem přešlo na stěžovatele důkazní břemeno a zda je unesl ohledně prokázání provedení stavebních prací společností JARYS v deklarovaném rozsahu a ceně.

[29] Problematiku přenosu důkazního břemene ve svém rozhodnutí velmi podrobně popisoval již žalovaný a následně i krajský soud. Není proto účelné podrobně popisovat dotčenou právní úpravu a judikaturu. Jen pro přehlednost soud uvádí, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení), jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Účetní doklady, tj. příjmové doklady či faktury, však zpravidla samy o sobě neprokazují, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila. To obzvláště za situace, přdestře-li správce daně důvodné pochybnosti o plnění v rozsahu, který tvrdí daňový subjekt. Dle § 92 odst. 5 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, správce daně prokazuje důvodnost svých pochybností o tom, že tvrzení daňového subjektu a doklady jím předložené jsou

věrohodné, úplné, průkazné nebo správné. Nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochybnosti. Podaří-li se správci daně takové pochybnosti prokázat, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je pak svými dalšími tvrzeními a důkazy povinen rozptýlit pochybnosti správce daně. Daňový subjekt bude zpravidla tyto skutečnosti prokazovat jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, a navazující judikaturu). Správce daně samozřejmě není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám [nález ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95 č. 130/1996 Sb.).]

[30] Kasační soud považuje za nadbytečné zde znovu opakovat všechny skutečnosti, které vyvolaly pochybnosti správce daně o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti a správnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. S krajským soudem se však shoduje v hodnocení, že se jednalo o pochybnosti, které byly důvodné, a tedy způsobilé přenést důkazní břemeno na stěžovatele. Stěžovatel proto musel dalšími důkazními prostředky vyvrátit pochybnosti správce daně. Žádný z těchto důkazů (stavební deníky, výpovědi svědků) ovšem pochybnosti správce daně nevyvrátil.

[31] Krajský soud proto správně uzavřel, že stěžovatel své důkazní břemeno neunesl. Jednotlivé důkazy hodnotil soud komplexně (a nevyšel pouze z tvrzení jednatele společnosti JARYS Halamíčka, jehož výpověď měl žalovaný podle stěžovatele automaticky a nekriticky převzít) a uvedl, že netvoří uzavřenou a logickou soustavu, která by podporovala tvrzení stěžovatele, jak požaduje judikatura. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a z výše uvedených důvodů se nebude podrobně zabývat jednotlivými skutkovými tvrzeními stěžovatele a s nimi jakkoliv polemizovat či je vyvracet, neboť to není v řízení o kasační stížnosti jeho úlohou.

[32] Jelikož stěžovatel neunesl své důkazní břemeno ohledně prokázání provedení stavebních prací společností JARYS v deklarovaném rozsahu a ceně, nebylo možné mu uznat dotčené výdaje jako daňově účinné dle § 24 zákona o daních z příjmů. V nyní souzeném případě nebylo sporné pouze to, zda plnění poskytla stěžovateli zmíněná společnost, ale také rozsah a cena tvrzeného plnění. Zpochybněné výdaje tedy žalovaný nemohl uznat jako daňově účinné, jak správně uzavřel krajský soud. Stěžovatel odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice uznávání výdajů v situaci, kdy nebyl prokázán dodavatel, ale nebylo sporu o skutečném provedení stavebních prací, konkrétně na rozsudek ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Afs 381/2019 – 41. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo, jelikož stěžovatel neunesl důkazní břemeno nejenom o tom, zda byly dotčené společnosti dodavateli sporného plnění, ale také ohledně jeho rozsahu a ceny plnění. Dané výdaje tedy nemohly být uznány.

[33] Vyloučil-li správce daně neprokázané výdaje, postupoval zcela v souladu s § 24 zákona o daních z příjmů a také v souladu s judikaturou, jelikož stěžovatel neunesl důkazní břemeno ohledně naplnění první podmínky pro užití zmíněného ustanovení, tedy neprokázal, zda byl výdaj skutečně vynaložen.

VI. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] Vzhledem k tomu, že kasační soud rozhodl o kasační stížnosti, nezabýval se již návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku, který stěžovatel podal v průběhu řízení. Rozhodnutí o odkladném účinku skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu